

حاکمیت کرزی یک دوره مصلحت گرایی و بی مسوولیتی

(استاد صباح)

نشد کس بانگي رسايي برآرد

صفاو صلحي برميهن بيارد

کسي کوتاه نکرد دست تفنگدار

که پا بر جاده مردي گذارد.

نتایج تحقیقات تازه تیم امریکایی فاش میسازد که قاچاقبران در معاملات و انتقال پول غیر قانونی به خارج از این مرکز مافیایی کار می گیرند که گفته میشود محمود کرزی گردانندگان اصلی آن میباشند. بر اساس گزارش وال استریت ژورنال این مرکز نزدیک به سه میلیارد دلار را بصورت غیر قانونی از کشور بیرون کرده است. وزارت مالیه امریکا بعد از وضع ممنوعیت علیه این مرکز و پانزده تن از گردانندگانش می گوید میلیارد ها دالر پول مواد مخدر از طریق این مرکز به قاچاقبران مواد مخدر به دویی، آسیایی جنوبی، ایران، پاکستان و غیره انتقال یافته است. قبلاً ضیا صالحی رئیس دفتر کرزی به جرم اخذ رشوت از این مرکز بوسیله سارنوالی دستگیر شد اما به زودی با پادرمیانی کرزی رها گردید.

ما با این اداره فاسد کرزی به فاسد ترین کشور دنیا تبدیل شدیم و از لحاظ درجه شفافیت جزء سه کشور پایین دنیا هستیم. این تبلیغ نامطلوبی برای مردم است هیچکس با این وضع نمی خواهد در مشور سرمایه گذاری کند. نماینده خاص ملل متحد در افغانستان می گوید دولت افغانستان طبق تعهداتش به جامعه جهانی باید با فساد اداری مبارزه کند. نماینده خاص سرمنشی ملل متحد در افغانستان می گوید که فساد اداری نهاد های دولتی در افغانستان را تهدید میکند و نیاز است که دولت طبق تعهداتش به جامعه جهانی برای از بین آن گام های مؤثرتری بردارد.

نماینده ملل متحد با اشاره به گزارش اخیر اداره مبارزه با مواد مخدر و جرایم ملل متحد در مورد فساد اداری در افغانستان گفت: مردم افغانستان در سال گذشته ۳,۹ میلیارد دالر رشوت پرداخته اند، چنین فساد اساس دولت و اقتصاد افغانستان را تهدید می کند.

از جانب دیگر سازمان دیده بان شفافیت بین المللی از موجودیت فساد در سکتور دفاعی و امنیتی نیز اظهار نگرانی کرده و از فساد گسترده در بخش خریداری و تدارکات در این دو سکتور هشدار داد.

این سازمان جهت جلوگیری و مبارزه با فساد در نهاد های دفاعی، اولین تحقیق عملکرد دولت ها را در پیوند به ریشکن ساختن پنج خطر برجسته (خطرات سیاسی ؛ مالی ، منابع بشری ، عملیاتی و تدارکاتی) انجام داده که نتایج آن در کنار دریافت های مثبت ؛ بیانگر خطر گسترده فساد در سکتور های دفاعی افغانستان است.

این سازمان می گوید که این نهاد از یکسال بدینسو، تحقیقی زیر نام برنامه دفاعی و امنیتی را در بیش از ۸۰ کشور به شمول افغانستان انجام داده است. سکتور دفاعی افغانستان دچار مسایل جدی از جمله رشوت ستانی وسیع ، عدم شفافیت پروسه استخدام، ترفیع های غیر معیاری، ضعف در پروسه تدارکات و قراردادی ها و ... در مقایسه با سایر کشور های پس از جنگ میباشد . مارک پایمان رئیس برنامه دفاعی و امنیتی شفافیت بین المللی در نشست خبری، موجودیت فساد در سکتور های دفاعی را خطرناک و تفرقه برانگیز خوانده گفت که این پدیده باعث ضایعات فراوان گردیده و بهای آن را شهروندان ، سربازان ، کمپنی ها و در نهایت خود حکومت خواهد پرداخت. اگر چه وی، از سیستم کنترل تفتیش، ایجاد واحد مبارزه با فساد نظامی، تعیین معاشات سربازان ، کنترل جدی برای اجتناب از حضور سربازان غیر واقعی در سکتور دفاعی و امنیت افغانستان و شفافیت در بودجه اظهار خوشبینی کرد، اما بیشتر بر نکات ضعف این سکتور ها تاکید نمود. پایمان، بر بخش های خریداری و تدارکاتی این سکتور ها که بیشتر از سوی کمپنی های امنیتی خارجی تهیه میشود انتقاد کرده، نگرانی اش را از دستبرد های گسترده و عدم شفافیت این پروسه ابراز داشت و گفت- افغانستان در میان کشور های پس از جنگ، در بخش خریداری و تدارکات ضعف جدی دارد و این بیانگر خطر بزرگ فساد در بخش دفاعی و امنیتی میباشد. تداوم فساد در این سکتور ها را ترویج فرهنگ معافیت خوانده افزود، که حکومت افغانستان در زمینه مبارزه با آن باید در نظارت از ستراتیژی بودجه دفاع و امنیت و تقویت نیرو های امنیتی یکبار دیگر غور نماید.

سازمان شفافیت بین المللی در مورد فساد در سطح جهان سال گذشته گزارشی را نیز نشر کرد که بر اساس آن افغانستان در میان کشورهای دارای بیشترین فساد در سطح جهان قرار گرفته بود.

فساد در سکتور دفاعی و به ویژه در این شرایط حساس که در آستانه پروسه انتقال مسوولیت های امنیتی قرار داریم، تاثیر تباہ کننده دارد و این کار اعتماد مردم را نسبت به سکتور دفاعی و نیرو های امنیتی از بین میبرد .

اما کزلی همواره خارجی ها را عامل عمده فساد اداری خوانده ، گفته است که با خروج این نیرو ها در سال ۲۰۱۴ ساختارها، قراردادها و تشکیلات آنها که منبع بزرگ فساد در افغانستان است، از بین خواهد رفت. وی که در محفلی به مناسبت تجلیل از روز جهانی مبارزه با فساد اداری در کابل صحبت میکرد گفت که فساد دوجنبه دارد؛ یکی ضعف داخلی و ضعف دولت در اجراءات قوانین و مقررات است، اما جنبه دیگر آن تشویق فساد وارد شده از سوی خارجی ها است. فساد در داخل ادارات دولتی بزرگ نیست، اما فساد بزرگ امروز در قرار دادها و معاملاتی است که از سوی خارجی ها در افغانستان عقد می شود و فساد، در قراردادی است که کوشش می شود به دلیل نفوذ در دولت افغانستان، به اراکین دولت و وابستگان شان داده شود.

همچنان بررسی های کمیسیون امور بین المللی مجلس نمایندگان نشان می دهد که در سالهای گذشته ۴۰ درصد از دیپلمات های کشور در پایان ماموریت های خود از بازگشت به افغانستان خود داری کرده اند. بیشتر دیپلمات هایی که باز نمی گردند، افرادی اند که به سفارش مقام های بلند پایه دولتی (در پست های دیپلماتیک) مقرر (منصوب) شده اند. این افراد یا خویشاوندان مقام های بلند پایه هستند و یا به سفارش آنها به کارگماشته شده اند. آنها پس از دو سال کار در وزارت خارجه در خارج ماموریت می گیرند و پس از پایان ماموریت در آنجا پناهنده می شوند.

بر اساس یافته ، تنها در سال جاری ۱۱ تن از دیپلمات ها پس از پایان ماموریت شان به کشور باز نگشته اند. وزارت خارجه میگوید-از این دیپلمات ها خواسته شد که به کشور بازگردند اما آنها این خواست را رد کردند و وزارت خارجه مکتوب برکناری آنها را فرستاد. در میان کسانی که به افغانستان باز نگشته اند، نام چند سفیر نیز به چشم می خورد.

مجموع دیپلومات ها و کارمندان افغانستان در نمایندگی های این کشور در خارج به حدود هفتصد تن می رسد. در ده سال گذشته، تعداد زیادی از افغانها چانس های رسمی سفر به خارج و سکالر شیب ها را به دست آورده؛ اما بک تعداد کسانی بودند که از این سفرها استفاده غلط نموده و به کشور بر نگشته اند. این کار، نه تنها پروگرام های تعلیمی جوانان را به تعویق انداخته و یا محدود کرده، بلکه در گرفتن ویزه از سوی افغانها نیز محدودیت های فراوان ایجاد کرده است. در پهلوی دیپلمات های افغان؛ بازی کنان، محصلین و زایرین حج نیز شامل میباشند.

تحقیقات ولسی جرگه نشان میدهد که در ۸ سال گذشته، ۴۰ درصد دیپلمات ها به کشور بر نگشته اند. به اساس گزارش تحقیقاتی یادشده ولسی جرگه، در ده سال گذشته ۷۰ خبرنگار و کارمند رسانه های افغان به اروپا، امریکا، کانادا و استرالیا رفته و دوباره برنگشته اند. همچنین صدها محصل که توسط سکالر شیب ها به کشورهای امریکایی و اروپایی رفته بودند، دوباره برنگشته اند.

در گزارش تحقیقاتی آمده است که حدود ۶۹ فیصد قانون اساسی از سوی این مراجع نقض گردیده و تنها احکامی که صلاحیت مقامات حکومتی را محدود نمی سازد مورد تطبیق قرار گرفته است. در جریان ده سال بیشتر از اعمال و تطبیق قوانین ، شاهد نقض آن بوده اند . شبکه حقوقدانان و مرکز هماهنگی جامعه مدنی؛ حکومت ، شورای ملی ، قوه قضائیه ، لوی خانونالی ، پولیس ، ریاست امنیت ملی ، کمیسیون مستقل انتخابات ، نیروهای بین المللی و اشخاص زورمند در نقض قانون اساسی نقش برارنده داشته اند .

کارکرد رئیس جمهور و معاونین وی به دلیل عدم مراقبت از اجرای قانون اساسی انتقاد شده و از آنان به حیث بزرگترین ناقضین قانون اساسی نام برده شده است . نقض گسترده قانون در قبال حقوق اتباع کشور و تعلیق برخی احکام قانون آنان را نگران ساخته، زیرا موارد یاد شده زمینه فساد و ناامنی را در کشور مساعد میسازد . شبکه حقوقدانان و مرکز هماهنگی جامعه مدنی، عدم اراده سیاسی، عدم تعهد ، فساد سیاسی ، انحصار قدرت ، بی تفاوتی و بی کفایتی ، ناامنی ، فساد گسترده اداری ، بی اعتمادی مردم نسبت به ارگانهای عدلی و قضایی ، مشروعیت ضعیف نظام ، پائین بودن ظرفیتهای ، عدم دسترسی به عدالت را از عوامل عمده نقض قانون اساسی دانسته اند.

همچنان برخی مقامات ، اقتصاد کشور را در اختیار خود قرار داده و در تمام بازارها و تجارت کشور دخالت دارند. دیده بان شفافیت در گزارش خود از در اختیار داشتن بازار و تجارت کشور توسط برخی از مقامات دولتی خبر داده و ابراز نگرانی کرده است. تجارت و بازار کشور را تحت نفوذ خود دارند که حتی قیمت مواد را در بازار تعیین می کنند.

منظور من از افراد بانفوذ برخی از والی‌ها، اعضای پارلمان، فرماندهان سابق جهادی و حتی برخی از وزرا می‌باشد. دولت محیط مناسبی برای فعالیت این افراد فراهم کرده است تا برای حفظ منافع اقتصادی خود، از قدرت سیاسی و نظامی خود در این راستا استفاده کنند. جامعه جهانی اکثر قراردادهای ساختمانی و لوژستیکی را به خاطر به اتمام رساندن پروژه وبدون در نظر داشت این‌که آیا آن‌ها در فساد اداری یا کارهای غیرقانونی دست داشته‌اند یا خیر، به آنان می‌دهد که این می‌تواند تجارت کارهای غیر مشروع را تقویت کرده و بی اعتمادی و نارضایتی را بین دیگر داوطلبان به وجود آورد. اگر یک فرد مقتدر به حرفه تجارت در افغانستان وارد گردد؛ رقیبان کم قدرت به شکل داوطلبانه از بازار خارج می‌شوند و با تهدید و استفاده از زور، مجبور به بستن تجارت خود در کشور می‌شوند.

تجارت در افغانستان اغلب به نام مقامات کشور ثبت نمی‌شود و معمولاً به نام یکی از افراد نزدیک آن‌ها ثبت می‌شود. این امر به دست آوردن اسناد قانونی در قسمت دخالت مستقیم آنان در تجارت را عملاً غیرممکن می‌سازد. برای محدود ساختن قدرت در بازارهای کشور، باید قوانین ضد انحصار به گونه‌ی ساخته شود که رقابت بازار را در کشور تسهیل کند و به نفع مصرف کنندگان تمام شود، دولت باید دسترسی عادلانه و شفاف تاجران را به محیط‌های صنعتی تسهیل کند و افراد داخل دولت باید به صورت منظم داری‌های آن‌ها ثبت و بررسی شود.

هنگامی که قضیه‌ی در دولت کرزی اتفاق می‌افتد، دولت کمیسیون رسیدگی به آن را برای بررسی بیشتر موضوع تشکیل می‌دهد؛ ولی این‌که این کمیسیون‌ها چه نتیجه‌ی دربردارد و چگونه فعالیت می‌کنند، سوال‌های بی‌پاسخ است. تشکیل کمیسیون‌ها به دو گونه صورت می‌گیرد، یکی از اثر مصوبات و دیگری در اثر احکام و فرمان‌های ریاست جمهوری که می‌توان آن را کمیسیون‌های دایمی و غیردایمی نام نهاد.

در اثر تحقیقات و پژوهش‌ها واضح گردیده است که در مجموع چهارصد و هشتادیک کمیسیون از مصوبات، احکام و فرامین رئیس جمهور وجود دارد. طی شش سال اخیر سه صد و سی چهار کمیسیون با احکام ریاست جمهوری ثبت شده که کارچهل دو کمیسیون اجرا نشده باقی مانده است .

همین اکنون بیشتر از دوازده کمیسیون دایمی وجود دارد که این کمیسیون‌ها شامل کمیسیون مستقل حقوق بشر، کمیسیون مستقل انتخابات، کمیسیون عالی انرژی اتمی، اصلاحات اداری و خدمات ملکی، اداره مستقل سرمایه‌گذاری (آیسا)، ریاست انسجام کوچی‌ها، اداره مستقل استندرد، ارگان‌های محلی، کمیسیون مبارزه با فساد اداری، اداره مبارزه با حوادث، کمیسیون نظارت بر تطبیق قانون اساسی و... می‌باشد.

سوال اینجاست که آیا این کمیسیون‌ها به خصوص کمیسیون‌های غیردایمی، نتایج مثبتی را از بررسی قضایا داشته اند یا خیر؟ چند سال قبل در پانزده عقرب سیزده هشتاد شش خورشیدی زمانی که شخصیت‌های دولتی به شمول وکلای پارلمان به ولایت بغلان سفر کرده بودند، انفجاری رخ داد که در این حادثه ، نزدیک به صد تن کشته و بیش از صد نفر دیگر زخمی شدند. در ظاهر امر، کمیسیون‌های حقیقت‌یاب تشکیل گردید که نه تنها نتایج درست از چگونگی قضیه به دست نیامد، بلکه این رویداد به شکل مشکوک و پرسش برانگیز باقی ماند.

قیصر ریزی ده ها کیلومتر سرک در شهر غزنی، افتتاح دیوار احاطوی میدان هوایی، منازل رهائشی یک و دو طبقه در داخل محوطه مرکز ثقافت اسلامی، سالون کنفرانس های ملی و بین المللی، سه باب هتل پنج ستاره، بازار سر پوشیده، چهارده

کیلومتر گلدان بین سرک کابل-قندهار و کار چند آبدۀ تاریخی همچنان نیمه کاره راشده و کمسیون برای علل این کارگماشته شد که نتیجه معلوم نگردید.

نظر به بررسی هایی که از سوی اعضای کمسیون و مقامات محلی غزنی صورت گرفت نیاز به ساخت هفده پروژه بود که مبلغ دوصدوپنجاه ملیون دالر برای ساخت این پروژه ها انتقال می یافت، اما مسولان می گویند که این پول به غزنی انتقال نیافته و مبلغ ناچیزی از طرف وزارت های انکشاف شهری و اطلاعات و فرهنگ در غزنی به مصرف رسیده است. معضله کابلبانك جنجالی ترین مسئله است که هنوز هم لاینحل باقی مانده است.

در این مورد نیز کمسیون تشکیل شد، این کمسیون که از طرف کرزی برای ارزیابی تقلب بزرگ در کابل بانک تعیین شده بود، گزارش خود را صادر نموده و محمود کرزی برادر رئیس جمهور را از هراتهامی میرا اعلام کرد. عزیزالله لودین رئیس کمسیون بررسی کابل بانک اعلان کرد که محمود کرزی برادر حامد کرزی یکی از شرکاء و سهم داران کابل بانک بود. در مجموع سهم داران مبلغ نوصد و بیست و پنج ملیون دالر را بدون سند، از این بانک قرضه گرفته اند. در گزارشها آمده است علاوه بر محمود کرزی قرضدار قلمداد شده است، دوصدوهفت تن نیز در این لیست شامل میباشند. گفته می شود که در این گروه اعضای پارلمان و وزرای کابینه نیز شامل میباشند و در گزارشهای این کمسیون آمده است که سه تا چهار وزیر برحال کابینه نیز جز افراد قرضه های بدون اسناد از این بانک میباشند.

رمضان بشردوست وکیل پارلمان میگوید: افغانستان در اصل هسته کمسیون سازی، ورکشاپ بازی و هیأت، کنفرانس بازی و تبدیل شده است. تمام این کمسیون هدف آن زیر خاک کردن مشکلات می باشد. در این مسایل دستهایی کار می کنند که به هیچ وجه نمیخواهند واقعیتها و حقایق برملا گردد، اگر حقایق برملا گردد تعداد زیادی در وزارت خانهها، پارلمان و ریاست جمهوری است به سوی زندان راهی می گردند. اولین عاملش این است، افرادی که در این کمسیونها تعیین و مقرر می شوند، جز سیستم پنجصد نفری حکومت فعلی است که يك روز وکیل، يك روزوالی و يك روز وزیر است و روز دیگر مشاور و بلاخره يك روز دیگر به حیث سفیر در کشور دیگری تعیین می شوند. این کمسیونها نقش آب روی آتش را دارند که موضوع را سرد می سازد و به فراموشی می سپارد.

اکنون بیش از ده سال می شود که دست اندرکاران دولتی در افغانستان به هیچ یک، از امور فوق و وظایف خویش، در ایجاد امنیت عمومی و حفاظت جان و مال مردم کشور، موفق نبوده اند و هر روز اوضاع نابسامان امنیتی و اقتصادی مردم و شهروندان کشور بدتر از قبل می شود. راه های مواصلاتی به داخل و خارج آن امنیت ندارد، شهرها و مردم آن در معرض انفجارها و انتحارها قرار دارند، هر روز دهها نفر از اتباع کشور در کنار و گوشه آن، ترور و کشته می شوند، مال و جان مردم امنیت ندارد و فرزندان آنها در امان نمی باشند. دزدی و سرقت، و اختطاف در کشور، امر رایج و معمولی تمامی شهرها و ولایات گردیده است.

نمونه های آدم کشی و قتل های وحشیانه در ولایت غورو فاجعه دردناک پغمان و ده ها و صدها مورد اختطاف و ترور، روان مردم را سخت مکدر و پریشان ساخته است. جنگ ها و ناامنی مستمر چندین ساله، کار و کاسبی و تجارت مردم را متوقف ساخته است و در نتیجه آن، مردم یا باید رو به کشور های بیگانه و همسایه آورده و با سختی اقدام به مهاجرت های ناخواسته نمایند و یا آنهایی که از تربیت دینی و دین داری و فرهنگ انسانی بی بهره می باشند، از شدت فقر و بیکاری بصورت مجبوری دست به آدم کشی و سرقت و اختطاف و ادم ربایی بزنند.

در تحلیل نهایی وقوع چنین حوادث دردناک در کشور می تواند معلول و محصول و عملکرد دولت و یا مسوولان بی کفایت و بی دیانت و کم کار و رشوت خوار و وابسته به اجانب و نیز دزدان بزرگی باشد که در حق ظالم و مظلوم، ستم ورزیده و مردم را در فقر و بیکاری و بی فرهنگی کشانده اند.

سازمان جهانی شفافیت افغانستان، سومالیا، و کوریای شمالی را فاسدترین کشورهای جهان شناخته است.

اداره عالی مبارزه با فساد، وجود فساد در کشور را تائید کرده اما گفته است که، کارهای زیادی نیز در راستای مبارزه با این پدیده در کشور انجام شده اند. معاون مبارزه با ارتشاء و فساد اداری، گفته: چون اقدامات دولت و ادارات بیشتر شده است بر آوردی که از میزان فساد در کشورها بیرون می آیند برای دیده بان ها، مانند دیده بان شفافیت کمک که افزایش بیشتر نشان بدهد. یافته های گزارش سازمان جهانی شفافیت نشان داده است که، از هر ۷ تن، یک افغان رشوت می پردازد و حد اوسط رشوت برابر با یک سوم حد اوسط معاش یک کارمند دولت است.

در این گزارش ضعف حکومتداری، فرهنگ معافیت از مجازات، اتهام های تقلب و تخطی در انتخابات، وابسته بودن قوه قضایه به حکومت، بازداشت و زندانی ساختن خود سرانه افراد، شکنجه، اخاذی و کشتارهای فراقضایی از عوامل اصلی زمینه ساز به فساد اداری در افغانستان گفته شده اند. فساد گسترده در افغانستان بر فعالیت های جامعه جهانی در این کشور سخت اثر گذاشته است، زیرا از میان ۸ میلیارد دلار کمک شده به افغانستان در طول ۸ سال گذشته، در نتیجه فساد به هدر رفته است.

روزنامه گاردین به تاریخ ۱۳ نوامبر ۲۰۱۲ طی گزارشی فاش نمود که به علت سرقت وسیع مواد سوختی ای که در اختیار پولیس در هلمند قرار می گیرد، انتقال مواد به پولیس آن ولایت قطع گردیده است. ارزش مجموعی مواد سوختی سرقت شده ۶۰۰ میلیون دالر تخمین زده شده است که به گفته یک سخنگوی ناتو این پول برابر با بودجه سالانه مواد سوختی تمامی نیروهای افغان خواهد بود. جدیت ظاهری و اکنش مقامات در قطع انتقال مواد سوختی از آغاز ماه نوامبر، رساننده این حقیقت است که این قضیه حتی در کشوری که تقلب در آن همه گیر است، استثنایی بوده است. بازرس خاص امریکا برای بازسازی افغانستان چند ماه قبل هشدار داده بود که وزارت دفاع قادر نیست از مواد سوختی ای که ارزش یازده هزار میلیون دالر که طی یک سال گذشته در اختیار اردوی ملی گذاشته است دقیقاً حساب دهد. فساد گسترده و چپاول در بالاترین رده های پولیس و اردوی ملی حقیقتی است که موارد وحشتناک آن بارها به وسیله رسانه های غربی گزارش شده اند اما در دولت متشکل از دزدان و مزدوران جنایتکار عملاً هیچ مقامی تا کنون به خاطر این نوع خیانت ها محاکمه نشده است.

روزنامه وال استریت ژورنال به تاریخ ۳ سپتامبر ۲۰۱۱ از وضعیت بد شفاخانه سردار محمد داوود در کابل خبر داد که اکثر زخمیان جنگ در این شفاخانه از بی دوائی، گرسنگی و بی توجهی جان می دهند و چندین نمونه از عساکری را که در شفاخانه از بین رفته اند معرفی نموده بود. این روزنامه به نقل از مقامات نظامی امریکا خبر داد که از دهها میلیون دالر وسایل طبی و ادویه ای که از جانب امریکا به این شفاخانه کمک شده خبری نیست و به وسیله مقامات دزدی شده است. روزنامه یاد شده مشخصاً از دزدی بیست میلیون دالر توسط جنرال یفتلی سابق رئیس صحیه وزارت دفاع ملی خبر داده بود. به گفته روزنامه وقتی از رحیم وردک وزیر دفاع وقت خواسته شد که یفتلی را مورد محاکمه قرار دهد او اظهار نموده که به دلیل روابط عمیق سیاسی که این جنرال با رده های بالای حکومتی دارد، این امر فوق العاده مشکل به نظر

می‌رسد. در مورد دیگر، گزارش‌ها از مفقودی ۴۲ میلیون دالر در شفاخانه سردار محمد داوود هفته‌ها به سرخط مطبوعات افغانستان مبدل شده بود، اما عملاً دیدیم که عاملان این خیانت ملی آزادانه میخرامند و دوسیه آن زیر زده شد. حتی بسم الله محمدی وزیر دفاع کنونی که در آن زمان لوی درستیز اردوی ملی بود و در فروش تجهیزات طبی و انتقال ده‌ها تن ادویه از شفاخانه به بازار آزاد مظنون قضیه بود، نه اینکه محاکمه نشد که به پاس این غارتش به پست وزارت داخله و فعلاً وزارت دفاع ارتقا داده شد و پارلمان جنگسالاران و فاسدان نیز با مسخرگی تمام او را از یک وزارت سلب صلاحیت نموده و به وزارت مهمتری رای اعتماد داد.

سندی تلگراف به تاریخ ۲۹ جنوری ۲۰۰۷ به نقل از یک مقام بلندپایه پنتاگون نوشت- هزاران موتر و وسیله باربری که به خاطر استفاده پولیس افغان داده شده، در بازار به فروش رسیده اند « در همین نوشته به نقل از مقامات بلندپایه نظامی امریکا نوشته شده بود که بیش از ۵۰٪ از تمامی کمک‌هایی که به افغانستان می‌دهند، به وسیله رهبران این کشور دزدیده می‌شوند. اگر در سال ۲۰۰۷ نیمی از کمک‌ها به یغما می‌رفت، اما با رواج هرچه وسیعتر فرهنگ فاسد پروری و معافیت‌گذاران ملی، حال بیش از ۹۰٪ نه تنها کمک‌های خارجی بلکه عایدات داخلی کشور به جیب چند دزد و خاینی می‌ریزد که پست‌های کلیدی دولت پوشالی و فاسد‌کرزی را در دست دارند. و امریکا به مثابه بادر تمامی این خاینان ملی از این وضعیت رضایت داشته و تا وقتی آنان با صدق دل در پیشبرد اهداف امریکا عمل نمایند، باز هم دست‌شانرا در هر رذالت و غارتگری باز می‌گذارد.

[بقیه گزیده های مقالات \(صباح \) اینجا کلیک نماید](#)